

Кристина Димитрова

ЩЕ СЕ ВЪРНА ЗА ТЕБ

ОБСИДИАН
СОФИЯ

КРИСТИН ДИМИТРОВА
ЩЕ СЕ ВЪРНА ЗА ТЕБ

© Кристин Димитрова, автор
© Владимир Цонков, художник

ОБСИДИАН
София 2022

ISBN-978-954-769-536-8

Ще го разкажа така, както мисля, че се е случило. Ще бъда в главата му, защото живея там по-често от него самия. Ще бъда и в други глави, защото така искам. Тази история започва като фантазия и завършва като реалност.

И така...

Колата се движеше бързо по гладкия път – не толкова бързо, колкото един състезател би си пожелал, но и не толкова бавно, колкото останалите коли. Всъщност останалите коли изобщо не се движеха бавно.

При един по-рязък завой той отвори очи. Видя мантизелата между двете платна да тече сиво и непрестанно като шума на радио между две станции, видя храстите край магистралата, които израстваха от далечината и отлитаха назад, ничии и безименни, а отвъд тях полетата със слънчогледи мудно се редуваха с белезникави стърнища. Видя ръцете на Лена върху волана – спокойни и отпуснати. Дълги. Неукрасени. При необходимост от завой правеха пестеливо движение и отново замираха като стрелките на часовник, спрял на десет и десет. Такава си беше Лена от край до край. Пестеливо движение за изправяне на посоката и ново замиране. Скала в океана. Тунел под планината. Небе без нито един облак. Два пъти седмично – тенис. Плуване всяка сутрин от седем и половина до осем и половина. После работа – поредица от нови пестеливи движения. Но не каква да е работа, а нейната – от офиса, от дома, в кафене, – без значение къде. Сега лаптопът ѝ пътуваше на задната седалка, готов да бъде включен при подходяща пауза. С малко движения голяма ефикасност, всичко при нея беше такова. Поради това изглеждаше като човек, който никога не работи. В действителност тя постоянно работеше. Спокоен войник на поста си с разсеяно изражение.

Той отново затвори очи. Нямаше желание да прекрачи официално в света на будните.

Телефонът му мълчаливо тежеше в десния джоб на дънките – приятно плътен, загрял от топлината на бедротото му. Мълчеше. Правеше се, също като собственика си, че има нужда от почивка. Съществува един кратък период от време, в който всички, които трябва да ти се обадят, или по-точно, които чувстват вътрешното задължение да ти се обадят, още не ти се обаждат. Като че ли стартът още не е обявен, завесите още не са вдигнати. Тонът не е зададен и те не знаят по каква партикура да изпеят съчувствието си.

Беше благодарен на това мълчание. Вчера сутринта, когато дойде телефонното обаждане, двамата с Лена все още лежаха сред влажните чаршафи и си мислеха, че ще прекарат деня на плажа. Вчера беше друг ден, с други посоки. Слънцето търсеше начин да си пробие път през дървените щори на прозорците, а през откренатата врата на терасата долиташе соленият шум на морето. Соренто беше на път да се събуди за още един туристически ден, изпълнен с курортисти, мотопеди, лимони, пазарни подвиквания, миризми на готвено и трудна за преживяване жега в ранния следобед. Странно е, че човек никога не помни най-важното, помисли си Лазар, докато пътуваше отпуснат на предната седалка, загледан в слънчогледите. Помнеше неочакваното избръмчаване на телефона си. Тихата му вибрация тресеше леглото и не спираше, докато той ровеше из завивките да го намери. Някакъв непознат номер от България предявяваше претенции към почивката му и въобще към живота му в безобразно ранен час. Това винаги беше лош знак. Помнеше погледа на Лена – все още сънен, но въпросителен. Все още щастлив, но вече съсредоточен.

Не помнеше обаче как точно дойде съобщението до него, с какви думи. Беше сестрата на баща му. Властният ѝ глас, посмачкан от възрастта, започна да му говори общи приказки за живота и хипотетичния му смисъл, докато той се чудеше как въобще се е добрала

до номера му. Беше по-любезна от това, което му се стори, че трябва да очаква от нея. А може би и по-внимателна? И все пак отвъд думите ѝ, които го влачеха като водовъртеж във все по-тесни кръгове, той усети хлад – онзи хлад, който стисва вътрешностите, когато забравен роднина се обади по неочаквано време и не смее да говори направо.

Първоначалното му раздразнение от ранното събуждане започна да се стапя и на негово място оставаха изтръпване. Знаещо изтръпване. Задаваше се отвратителна новина и тя не беше за баща му. Ако беше за него, леля му щеше да реве, да подсмръква, а сега му философстваше в слушалката. Оттук нататък всичко му беше като на видеозапис, който се повтаря отново и отново. Той изритва чаршафа, става, излиза на терасата, светлината го блъсва в очите, долу под краката му тясната уличка се вие чак до морето. Пред него, почти пред лицето му, прелитат две чайки и изпълват въздуха с присмех. И той не успява да чуе нищо, точно най-важното се изгубва. Кара леля си два пъти да повтори. Сутринта в четири и половина промяната беше настъпила, но Лазар не я беше усетил.

След края на разговора той отиде при Лена, докосна рамото ѝ и каза:

– Трябва да тръгваме. Тази сутрин майка ми е умряла. Лена разшири очи.

– Как така? Защо да умре?

Около нея никой никога не беше умирал. Когато си на трийсет и една, няма нищо особено в това всички около теб да са живи и здрави и да ти поднасят дарове по Коледа като на някой вълшебен младенец, а между-временно да те занимават с егоизма си, помисли си той. Довчера и за него нямаше нищо особено, поне по отношение на семейството му.

– Не чух добре. От сърце, мисля. Умряла е в болница. Трябва да ѝ е било много зле, за да отиде в болница. Тя мразеше болниците.

– Сигурно ти е адски тежко – каза тя и го целуна по

двете скули. Първо лявата, после дясната. Въпреки че лицето ѝ беше стегнато в тревога, на него му се стори, че проверява с целувките си дали не е плакал. Като майка, която пъха ръка под пуловера на детето си, за да провери дали не е потно от тичането. Да му се не види, беше шест години по-малка от него. Но можеше ли да си около Лена и да не се почувстваш покровителстван?

Той се обърна към терасата, за да скрие лицето си. Слънцето пълзеше вече по пода на стаята. От улицата се чуваше разноезичен смях. Всички бяха добре. Времето беше добре. Морето беше добре. Той беше добре. „Нереално е.“

Дори майка му си беше съвсем добре последния път, когато се чува. Тя обикновено се обаждаше късно сутрин. Телефонните им разговори по неизбежност приключваха бързо. „Как си, добре ли си?“, шепнеше тя. „А ти, питаше я той, ти как си, мамо?“ Радваше се да я чуе, но никога не се сещаше сам да ѝ се обади. И постепенно, без да иска, започваше да шепти като нея. Заприличваха на двойка тайни агенти, които си разменяха трудноизвлечена информация. „Добре съм, моето момче, какво може да ми се развали на мен? Нищо повече, нали така? Да не ти прекъсвам нещо?“ „Не, не, всичко е наред.“ „Какво работиш сега?“ „Не се притеснявай, мамо, добре съм.“ Барселона, Париж, Ница, Мюнхен, Амстердам, в последно време Брюксел – не се притеснявай, мамо, добре съм. „Какво работиш, ти все не ми казваш какво работиш.“ „На едно ново място съм сега, супер е. Извинявай, трябва да затваряме, търсят ме по другия телефон.“ Нямахме друг телефон. Какво очакваше тя от него, да го поканят за министър ли? Или просто се тревожеше?

Хрипкавият ѝ глас деликатно подпитваше. За повече нямаше сили, а и не смееше да рискува гневно прекъсване на връзката. И все пак подпитваше. Не можеше напълно да прикрие, че има нужда да се гордее с него – доста по-голяма от неговата нужда да се гордее със себе си. Сякаш не се беше отказала да очаква ня-

какво чудо. Името на сина ѝ да гръмне в световните медии и ласкави ръце да му поднесат... какво да му поднесат, „Оскар“? За най-добър фитнес инструктор може би. Или мияч на стъкла на високи сгради? Или куриер на велосипед? Времето на купите и медалите му беше отминало. И как би могло да продължи, като спортът беше единственото, което му вървеше? А тя правеше драми вкъщи и го заплашваше, че ще получи травми за цял живот. И когато виждаше, че от това око-то му не мига, го уверяваше, че ще я вкара в гроба. Сърцето ѝ нямало да издържи.

При толкова закани, че сърцето ѝ няма да издържи, Лазар свикна, че сърцето ѝ ще издържи на всичко. А сега то взе, че не издържа.

Поне „Брюксел“ ѝ звучеше добре. Брюксел, столицата на европейското чиновничество, административното сърце на охолния в усреднен план съюз, градът мечта на всички загрижени майки, дори и на артистичните. В България звучеше нелошо да си в Брюксел. Звучеше като важна мисия и ходене на работа с костюм. Лазар живееше там под наем в една пететажна къща от деветнайсети век. Държеше цял етаж и това спокойно можеше да се изтъква. Премълчаваше, че къщата е много тясна и всеки етаж побира всичко на всичко една стая откъм фасадата и кухня със сервизни помещения откъм вътрешния двор. И че неговият етаж се намирал под покрива. Стаята му беше заострена нагоре като къщичка за джуджета. Долу входът беше стилин, старовремски, дори имаше малка кожена табуретка за посетителите. По-нагоре стълбището ставаше все по-мърляво, червената пътека спираше до втория етаж, а на третия беше изоставен празен шкаф с етажерки. Площадката се стесняваше заради него и принуждаваше съседите да се разминават с глътнати коремни. Други любезности нямаше, защото наемателите често се сменяха. На следващия етаж в нишата под прозорчето беше натъпкан детски матрак, а по-нататък стълбите ставаха дървени.

Квартирата на Лазар не беше много по-чиста от стълбището и той противодействаше на това, като се стараяше да прекарва възможно най-кратко време в нея. Двата ѝ прозореца гледаха към входа на метрото и ако човек имаше желание, можеше да се надвеси отгоре и да наблюдава хората, които влизаха и излизаха от него. Можеше дори да плюе по тях или в подходящ момент да изхвърли пепелника си. Можеше също така да гледа мачове от дивана, да превърта по някоя и друга игра на компютъра, а също и да шества из социалните мрежи под няколко профила. Синтетичните цветове на екрана придаваха на стаята карнавален вид и тя временно преставаше да излъчва сигнала за празнота, който сякаш беше вграден в нея като архитектурен дефект. Апартаментът на Лена на Рю дю Руло беше съвсем друга работа, но той си беше неин.

Тя неведнъж му беше предлагала да се премести да живее при нея, но Лазар усещаше, че това не е добра идея. Елегантните ѝ бели килими, завеси и канапета много скоро щяха да ѝ издадат какъв мърляч е и да ѝ докладват кой е влязъл с обувки и кой си е вдигнал краката на масата, да не говорим за нещо повече. Лена щеше да се сдобие с пълен контрол на движенията му. Целият този бял уют, който навявяше мисли за приемна пред вратата на рая, щеше да се сглоби в клетка. Пък и не само това. Лена живееше според правила, които спазваше и обичаше. Тя можеше да бъде изненадващо артистична между 18:30 и 22 ч., но после си слагаше пантофите, отваряше лаптопа и наваксваше за пропуснатото време. Стари навици от училище. Така се ставаше отличник, Лазар знаеше това. И успя да се опази.

Лена тръгна към банята с леко залитане. Едва когато затвори вратата зад себе си и отвътре се чу плющенето на водата, новината достигна до Лазар в пълната си сила. Беше сам. Сега вече беше наистина сам. Лена не се броеше, в нея имаше нещо несигурно, в цялата ѝ неизчерпаема устойчивост. Човек, който е толкова устойчив, няма нужда от никого. А сега той трябваше да се

върне в спомените си и да постави черна лентичка върху всички сцени, в които участваше майка му. Да, караха се, но тя беше всичко, което той имаше като дом и семейство. Нещо горчиво се разпръсна в него и той се разрида без звук. Плачеше от внезапно ударилата го безтегловност. Плачеше, сякаш току-що беше загубил крака си, без някога да е мислил специално за него. Кракът трябваше да е на мястото си, а сега правиш една крачка и падаш. Нямаше представа, че беше разчитал майка му постоянно да си е там, на един телефон разстояние. Не че искаше да я вижда. Основното му старание до този момент беше да я държи по-далече от себе си, а сега като че ли вятърът обърна посоката си. Искаше да ѝ позвъни, да я чуе, да чуе от нея за новото ѝ състояние, макар да осъзнаваше колко абсурдно е това.

Набра номера ѝ. Телефонът известно време даваше сигнал, че звъни. После някой го изключи от другата страна.

Говорят за връзките между хората, помисли си Лазар, докато гледаше сръбските слънчогледи от предната седалка на колата, но той не беше почувствал нищо, докато тя е умирала. Някакъв сън поне да му беше извещавал какво се случва, някакъв вътрешен будилник да му беше извънял, а то – нищо. Нищо от това, което постоянно показваха по филмите, не се случваше в действителността. Нищо от „големия план за всеки“ не се реализираше. И за да изглеждат нещата още по-зле, той много добре си спомняше, че може би точно в този момент, около четири и половина, придърпваше гладкото тяло на Лена към себе си и ръцете му търсеха нови начини да го изкарат от сковаността на съня. Не беше сигурен дали обича Лена, но искаше тя да го обича.

Сълзите му пресъхнаха така бързо, както и се пояха. Избърса лицето си с преметнатата върху стола хавлиена кърпа, обу си дънките и започна да прибира разпилените из стаята дрехи. Навеждаше се, вземаше и хвърляше ту в спортния си сак, ту в отворения куфар. С едно движение на ръката избута парфюмите на Лена

от масичката при останалия багаж. Когато тя излезе от банята, почти всичко вече беше готово за тръгването им. Лазар стоеше по средата на стаята и търкаше с длани слепоочията си. Античен воин, малко по-жилест от колегите си. Улично куче. Гладиатор с главоболие. Тя го погледна и зарови ръце в багажа. Приличаше на критика, но се оказа, че не е. Извади една тениска от разбърканите дрехи и му я подаде. Не тръгнаха към плажа, а на погребение.

Беемвето ѝ беше паркирано в страничната уличка до къщата. Пътят до Бари, откъдето можеха да хванат най-близкия ферибот до Албания, беше четири часа. Лазар се опита да го вземе за два. По време на едно изпреварване срещу тях от завоя излезе камион, натоварен с живи животни. Последва спиране, поднасяне, завиване, засичане на задната кола, леко излизане от пътя и връщане обратно, колкото да се разминат на сантиметри с плоската муцуна на следващия камион. Лена предложи да седне зад волана. „Успокой се – му беше казала тя. – Приеми, че не всичко зависи от теб.“ И двамата си размениха местата.

Горката Лена. „Приеми, че не всичко зависи от теб.“ Какво ходещо, говорещо и загрижено клише беше понякога тя, умно като робот. Беше убедена, че всички са като нея, вълнуват се с нейните вълнения за стоковите ликвидности и си блъскат главата с нейните проблеми. Всичко е под контрол, но от време на време нещо излиза изпод този контрол и тогава трябва да се успокоиш с мъдростта, че не си Световният контролър.

Лазар отдавна не можеше да си спомни нещо важно да е зависело от него. Преди да напусне България, беше изкарал донякъде две висши образования, но нямаше нито ден работа във връзка с което и да било от тях. Няколко семестъра учи за юрист, за да натрие носа на баща си, но наизустяването на законите го отегчаваше. После, за радост на майка си, кандидатства актьорско майсторство в Театралната академия и влезе без проблеми, но там, както се оказа, го чакаше още по-голямо

наизустяване. Повтарянето на чужди думи му се струваше върховна загуба на време. Как беше склонен да оползотвори спечеленото си време, вече беше друг въпрос.

С баща си не общуваше от години. Той и като млад си беше грубиян, скрит под снобската фасада на естет, но с годините това негово раздвоение беше станало непоносимо. Другите хора сякаш не го виждаха, а Лазар не можеше да види в него друго.

Последната им среща беше малко преди Лазар да замине. Трябваше му всички пари, които можеше да събере, и за целта беше склонен да клекне пред баща си. Уговориха се за час и Лазар го посети в дома му, тоест в огромния апартамент, който познаваше от детството си. Баща му, съдия Васил Ненов, отвори вратата по кафяв кашмирен халат, наметнат върху широк ленен панталон, пригоден за домашно ползване. Имаше нещо унижително в желанието му да се издокарва независимо пред кого. Двамата направиха първоначален опит за учтив обмен на реплики, който угасна от само себе си. Увертюрата можеше да мине и само с това, но баща му отвори бутилка дванайсетгодишен „Гленфидих“, наля си половин водна чаша, сипа и на Лазар, настани се в любимото си кресло и реши да даде воля на мненията си за днешния свят. Разприказва се за телевизията, прокуратурата, ремонтите по улицата, данъчната система, персонала по заведенията, новините във вестниците и в заключение на всяка новоотворена тема повтаряше: „Простаци, късат ми нервите“.

Това без съмнение беше опит за подхващане на приятелски разговор, разговор между мъже, между баща и син, като възрастен с възрастен и други такива изрази, внушаващи посвещение в света на отговорностите. Лазар седеше срещу него и мълчеше, за да не се изпокарат. Когато най-сетне успя да му съобщи, че заминава, получи нова реч в регистъра на „Който не работи, не трябва да яде“. Липсваха въпроси от рода на „Имаш ли къде да отседнеш?“ или „Намерил ли си си вече ра-

бота?“. Лазар стана и си тръгна, без да му поиска нищо. Знаеше, че на света има деца, които не познават бащите си и много страдат от това, но не можеше да им влезе в положението. Не помнеше кой на кого обърна гръб по-рано – дали той на баща си или баща му на него, но някои връзки заслужаваха само задната страна на човека и тяхната беше една от тях.

Майка му за разлика от киселия дъртак му даваше любовта си с две ръце, сигурно би дала и да ѝ ги отрежат заради него. И Лазар го знаеше. Но понякога това стигаше до нетърпими размери. Случвало му се беше нощем в ученическите години да се събуди и да види как тя седи на ръба на разтегателното му канапе и го гледа замечтано.

– Какво става, не спиш ли?

– Не, просто дойдох да те видя как си.

– А, как да съм? Спя! Моля те, върви си в стаята.

Още тогава знаеше, че един ден независимо от всички предстоящи драми ще се махне някъде надалече. Къде точно, нямаше значение. Страхуваше се единствено за нея, не за себе си.

Беше го поставила на пиедестал, който самата тя постоянно клатеше. Поощряваше го, възхищаваше му се, стига да не ставаше дума за спорт. Ненавиждаше спорта, смяташе го за долно занимание и за чисто губене на време. Беше ѝ дълбоко чужд. Бореше се с него на принципна основа, сякаш той крадеше от вниманието на хората, предназначено за по-благородни цели. Направи всичко възможно да откаже Лазар от футбола, спря го или поне се надяваше да го е спряла от бокса, подиграваше се на костюма му за гимнастика, а за тениса не искаше и да чуе. Междувременно той блъскаше на корта във всяка възможна минута, партнираше на разни шефчета в скъпи екипи и така си изкарваше парите за тренировките, а ракетата си криеше в мазето, за да не я дразни. Движението му помагаше да се чувства щастлив. Топката летеше към него и той нямаше друга цел в живота си, освен да я поеме и да я запрати

обратно там, откъдето е дошла. Лазар обичаше топките и топките го обичаха, но цялата тази любов беше тайна и протичаше в светлината на изневярата.

Майка му. Нямахте да я види повече. Имаше нещо прекалено сериозно в това, нещо неприсъщо за него.

Някъде по същото време, на път за Бари, беше получил онзи имейл, който прочете едва на ферибота. Глупости от неизвестен глупак, най-вероятно глупачка, защото името на подателя беше *Blue Rose*. Такава баналност, че чак срам да те хване. Съобщението беше на български, което намаляваше броя на заподозрените. „Още нямам сили да ти обясня всичко, но скоро ще разбереш повече. Помни, че те обичам!“ Много загадъчно, много тайнствено, няма що. Поредната фантазьорка, която си въобразяваше, че с някоя и друга хитринка ще му стане интересна. Вероятно гледаше и на карти, пази боже!

Загледан в притъмнените вълни на Адриатическо море, той започна да гадае наум каква ли ще е тази „Блу Роуз“, дето толкова го обича. Дали не е стеснителна ученичка, влюбена в снимките му от тенис корта, където работеше почасово като инструктор? Или – нека бъдем реалисти – надебеляваща съпруга на бизнесмен, която всяка сутрин тича по анцуг, за да поддържа форма? Или секси парче с татуирани рози по ръцете и на помпани джуки, които ѝ пречат да говори прекалено много? Нищо не беше изключено, такива се появяваха от време на време, но този тип почитателки, общо взето, го следваха в Инстаграм, черпеха вдъхновение директно от селфитата му и не бяха много по имейлите.

В този момент една вълна се разби странично в корпуса на ферибота, няколко пръски прескочиха парапета и Лазар усети, че независимо от заканите си все пак се беше размечтал. Върна телефона в десния си джоб и отиде да седне при Лена на открития бар. Видя високите чаши с двуцветен коктейл, лед и портокалчета и реши, че все още има за какво да се живее. Можеше да се чувства екзистенциално нещастен и с чаша в ръка.